

Hegedüs Ágnes

BOGÁR-SZERELEM

Volt egyszer egy katicabogár. Ez a katicabogár egy óriási fa óriási törzse egy icipicike hasadásának az icipicike lyukában lakott. Igen szerény körülmények között. Reggelije a harmatcsepp harmada, a többit délelőtt befőzte lekvárnak télire. Ínséges időkre. Ebédre megevett egy egész nyírfalevelet. Vacsorára meg semmit. Így szerénykedett. Desszertet csak a születésnapján engedett meg magának, amit sosem ugyanazon a napon tartott. Akkor született, mikor talált szedret.

A katicabogarat Katicának hívták. Nem voltak igazán kreatívak a szülei. Hiába na. Ötödik generációs Katica. Bogár létére harsány színe volt, olyan igazán piros. Túrórudipöttypiros. Stoptáblapiros. Katicabogárpiros. A hátán fekete pöttyök. A gyerekek szerint ahány pötty, annyi év. Annyi szeder. De hát ez hazugság, minden értelmes bogár tudja ezt. Katica pöttyeit számolva hatéves, tulajdonképpen meg mindjárt kilenc. A szedreket számolva lassan nyugdíjas.

Ám egy napon mindez megváltozott. Az őszi szél hátán beállított a Szerelem. Így, nagy Sz-szel. Mert bizony Katica olyan hatalmas lángra lobbant a Kékcinke iránt, hogy piros háta csak úgy izzott! Igen ám, de Katica nagy bánatára a Kékcinke a Szirtisasba volt beleszerelmesedve. Az pedig, jaj, le sem merem írni, a Hétfejűsárkányba! A Hétfejűsárkány pedig a Holdszemű Királykisasszonyba, de ez már más mese.

Katica levonta a tanulságot: a szerelem sosem találja meg ugyanazt a két embert. Nagy bánatában végső elhatározásra jutott: hogy ő örök életére szomorú és magányos katicabogár marad. Hogy terve biztosan sikerüljön, el kellett repülnie a Szelidszavú Folyóhoz, ugyanis ott nőttek a Bánatot Termő Szomorúfűzek. Ennek a Szelidszavú Folyónak volt egy testvére, Jóságsemű Folyó. Ő volt az Erdő börtöne, ide küldték a feketeszívű állatokat megjavulni. Katicának roppantul kellett ügyelnie, nehogy összetévessze a kettőt, hiszen aki bűn nélkül megy a Jóságsemű Folyóhoz, olyan gonoszság költözik belé, hogy még a leghatalmasabb kedvesség sem tudja őt abból kigyógyítani. Katicának pedig a kilátástalanságon kívül nem nyomta semmi a lelkét, azt pedig nem

tiltja a törvény. Pedig kéne, hisz úgy felemészti az az embert, akarom mondani a bogarat, hogy csupa rosszat tesz. Boldogtalanságot szül maga köré.

Ám Katica akkora elhatározásban volt, hogy még véletlenül sem tudta volna összecserélni a folyókat. Leszállt a Szelidszavú Folyó szamócafekete partjára, lehanyatlott egy Bánatot Termő Szomorúfűz alá, és várta, amit remélt. Ott feküdt három nap és három éjjel, fűzfalevelet rágcsálva. A harmadik nap végén úgy érezte, ennél több szomorúságot nem tud senki sem elviselni, hát feltápázkodott. Mikor haza akart repülni, akkor tűnt fel neki, hogy nem működnek a szárnyai. Szomorúság ólomsúllyal nehezedett lelkére, egészen a földhöz ragasztva őt. Pirossága is szertefoszlott a hátáról, csak a fekete pöttyök árválkodtak a sűrke vásznon. Nem volt mit tenni, ezzel jár a bánat. Hazabandukolt hát. Azóta ilyen magányos, csendes.

Teltek-múltak a napok, Katica ette a szedreket, tette el a harmatlekvárokat. Minden folyt a maga szomorúan megszokott módján, mikor hirtelen beütött a Szentjánosbogár által oly régóta hirdetett világvége. Na nem úgy, hogy mindenki meghal, hisz akkor az én mesém is véget érne. Ez csak az a finomabbik fajta, mikor minden állat fejvesztve menekül. Szentjánosbogár ugyanis hetek óta Ósi Tölgy előtt papol egy óriási viharról, mely felbolygatja az Erdő életét. És úgy tűnt, a vihar valóban meglátogatja az Erdő lakóit, hogy kicsit megijessze őket, és elrendezze a sors dolgait. Így történt, hogy Katicát a mindent megborozogató szél hatalmas erejével felkapta, és felrepítette a felhők alá őt centivel.

Katicát lassan és igen fondorlatosan kerítette hatalmába a boldogság. Először csak körülbegette, felmérte a károkat, fodrozódott az égben. Látta ez a tündér, hogy nem menthetetlen a helyzet – ugyanis a boldogság egy kis átlátszó tündér, akinek otthona egy kiskanál –, és elővette varázsecsetjét. Hozzáérintette rúztól égő szájához az ecsetet, majd táncmozdulatokkal tarkítva kifestette Katica hátát. A kis bogár örömeiben hátrabukfenceket dobott, és turbósebességgel szárnyalt körbe-körbe. Újra piros volt a háta! Túrórudipöttypiros! Stoptáblapiros! Katicabogárpiros! Boldogságpiros.

- Nézz le, Katica, és többé ne merészkedj a folyópartra! – súgta a tündér, és köddé vált. Ezek a csalafinta tündérek bizony igen tünéke-

nyek, de van egy titkuk: ha nem szorítod őket, visszatérnek. Utálják, ha ökölbe zárják kis testüket.

Katica letekintett, és borzasztóan megijedt. Egész rózsaszínné sápadt frissen festett háta, és zuhant vagy tíz métert ámultában. Volt is oka csodálkozni: eltűnt alóla az erdő! Nem voltak sehol az ismerős fák, bokrok, tisztások, a folyótestvérek. Csak szürkéséget látott, magas épületeket, apró, mozgó pontokat és futkározó hangyákat. Ez lenne a város, amelyről rémmeséket hallott? Tehetetlenül repkedett ide-oda Katica, széles-távol csak a szürkét látta. Még a felhők is sötétebbnek tűntek, mint az erdő felett. Egészen belekeseredett Katica, már-már úgy volt vele, hogy leszáll a csatorna mellé, és újra szomorú lesz. Ám a tündér nemhiába figyelmeztette, terve volt két magányos lélekkel. Ugyanis amíg így búslakodva körözött Katica a magasban, gondolataiba mélyedve figyelte a várost. Ekkor történt meg a csoda; olyat látott, hogy hirtelen repülni is elfelejtett, és zuhanni kezdett egyenesen a tűzpiros pont felé, ami megakasztotta töprengésében. Ahogy Katica közeledett, a pont egyre csak nőtt, és egy kocsiformájú valami bontakozott ki belőle. Típusa szerint Volkswagen Bogár, neve szerint csak Bogár. Az ő szülei sem lehettek nagyon kreatívak. Fényesen csillogott krómozott háta. Bogár létére harsány színe volt, olyan igazán piros. Éretteperpiros. Mikulássapkapiros. Volkswagen Bogár-piros.

Minden eldőlt abban pillanatban, ahogy Katica és Bogár megpillantották egymást. Hátuk már-már vörösen izzott a Szerelemtől. Katica leszállt Bogár szélvédőjére, és boldogan hallgatták a fülük mögül jövő halk zümmögést. A kis tündér zümmögött ugyanis: megnézte, sikerült-e a terve.

Hát így történt Katica boldogságkeresése. Boldogan éltek, míg meg nem haltak. Vagy meg nem ette őket a rozsda.